

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/70/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917205256
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6917205256.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudkyň JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, vo veci starostlivosti súdu o maloletého: K. X., nar. XX. XX. XXXX, bydlisko u matky, štátny občan SR, zastúpený Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v I. T., dieťa rodičov: matky - E. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. P. X/XX I. T., štátny občan SR a otca - S. L. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. I. L. XXXX/XX, I. T., štátny občan SR, o návrhu otca na zverenie maloletého do osobnej starostlivosti a určenie výživného, o odvolaní otca maloletého proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15. 08. 2017, č. k. 7P/41/2017-29, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 7P/41/2017 - 29 zo dňa 15. 08. 2017 v odvolaní napadnutom výroku II. p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Okresný súd ako súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom výrokom I. zveril maloletého K. do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov s tým, že každý páry týždeň v mesiaci nasledujúci po právoplatnosti rozsudku po dobu jedného týždňa bude maloletý v starostlivosti matky a každý nepárny týždeň po dobu jedného týždňa v starostlivosti otca, čím došlo k zmene rozsudku okresného súdu, sp. zn. 10P/4/2016-149, zo dňa 23. 08. 2016 v časti o úprave práv a povinností k maloletému K. X., nar. XX. XX. XXXX.

2. Výrokom II. uložil otcovi maloletého povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 100 Eur mesačne do rúk matky, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred počnúc právoplatnosťou rozsudku. Výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o osobnej starostlivosti o maloletého odôvodnil skutočnosťou, že obaja rodičia majú záujem o osobnú starostlivosť, obaja sú spôsobilí maloletého vychovávať a ani u jedného z rodičov nebol zistený závažný nedostatok v starostlivosti o maloletého, alebo v jeho výchove. Prihliadol pritom na záujem maloletého a jeho pranie byť v starostlivosti obidvoch rodičov. Ďalej súd poukázal na zistenú skutočnosť, že majetkové pomery rodičov nie sú rovnaké, a príjmové a majetkové pomery otca sú na vyššej úrovni, ako u matky. Z tohto dôvodu rozhodol súd o povinnosti otca platiť výživné na maloletého do rúk matky, aby bola pri striedavej osobnej starostlivosti zabezpečená rovnaká životná úroveň maloletého u oboch rodičov. Pri určení výšky výživovacej povinnosti vychádzal súd zo zisteného príjmu otca 2 800,64 Eur, keď príjem matky predstavuje mesačne príjem 723,05 Eur. Sumu 100 Eur považoval okresný súd za primeranú možnostiam a schopnostiam otca a tiež odôvodneným potrebám maloletého.

3. Proti rozsudku okresného súdu vo výroku II. - o uložení povinnosti prispievať výživným sumou 100 Eur mesačne podal otec maloletého v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Poukázal na to, že pôvodne sa domáhal zmeny rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote zo dňa 23. 08. 2016, č. k. 10P/4/2016-49 vo výrokoch II. - XII. tak, že maloletý bude zverený do jeho osobnej starostlivosti, otec ho

bude zastupovať a spravovať jeho majetok, navrhol zaviazat' matku platením výživného a navrhol upraviť styk matky s maloletým. V záujme syna na pojednávaní súhlasil s moderáciou svojho návrhu tak, že maloletý bude zverený do osobnej starostlivosti oboch rodičov. Od svojho pôvodného zámeru upustil po dohode so synom. Poukázal na svoj prvoradý záujem vo vzťahu k synovi zabezpečiť mu také podmienky, aby netrpel z dôvodu rozvodu rodičov, pričom sa zároveň snaží, aby mal rovnakú životnú úroveň ako pre rozvodom. Poukázal na to, že počas roka strávil so synom minimálne 5 viacdňových výletov, zatiaľ čo matka posledných 9 mesiacov so synom nestrávila spoločne ani jeden víkend. Okrem toho mu zabezpečoval oblečenie bez nároku na kompenzáciu zo strany matky. V tejto starostlivosti je rozhodnutý pokračovať aj naďalej. Požiadavka matky na platenie výživného aj počas striedavej starostlivosti je podľa jeho názoru čisto zisťná a nemôže byť v záujme práva syna na výživné. Poukázal na jeden prípad, keď sa syn 10. 09. 2017 rozhodol dobrovoľne nocovať u matky, o čom ju informoval minimálne 2 hodiny pred plánovaným príchodom. Ona jeho pranie odmietla s tým, že jej to nedal vedieť včas a nemá preňho nič pripravené na desiatu do školy (bolo 19:00 hod.), po tomto sa syn rozhodol, že k matke nepôjde. Otec má za to, že príjem matky je dostatočný pre naplnenie zákonného predpokladu výšky výživného a jeho primeranosti odôvodneným potrebám maloletého. Poukázal na príslušné ustanovenia zákona o rodine, ktoré citoval v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie. Vytýka súdu, že pri rozhodnutí o zverení maloletého do striedavej osobnej starostlivosti nevykonal pre odôvodnenie výroku II. potrebné dokazovania. O povinnosti otca platiť výživné rozhodol súd bez zisťovania odôvodnených potrieb maloletého a z hľadiska posúdenia možností a schopností pomerov oboch rodičov sa uspokojil s čistým mesačným príjmom. Nepopiera, že jeho príjem je vyšší ako príjem matky, výživné však má plniť výlučne potreby maloletého a nie zvyšovať životnú úroveň jeho matky. Po rozvode manželstva pri zverení do osobnej starostlivosti matky plnil výživné na maloletého vo výške 175 Eur, pri zmene osobnej starostlivosti na striedavú starostlivosť oboch rodičov uloženie povinnosti otcovi platiť mesačne výživné vo výške 100 Eur nepovažuje za súladné so zákonom, vykonaným dokazovaním, ani v súlade s odôvodnenými potrebami maloletého. Pretože súd prvej inštancie nevykonal žiadne dôkazy pre objektívne posúdenie a vyhodnotenie reálnych, aktuálnych a odôvodnených potrieb maloletého, nemohol správne zodpovedať otázku, čo zahrnuje do oprávnených nákladov na dieťa a vôbec, okrem vyhodnotenia príjmov oboch rodičov, neporovnával životnú úroveň syna a oboch rodičov. Nepopiera, že jeho príjmy mu dovoľujú prispievať na maloletého výživným vo výške 100 Eur mesačne, avšak za súčasného právneho stavu zrejme nie je možné priznať výživné vo vyššej výške, ako sú preukázané náklady na dieťa, ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolateľa od citovaných ustanovení zákona odchyľil, čím poprel ich účel a význam, pokiaľ dôvodnosť priznania výšky výživného pri rovnakej osobnej starostlivosti oboch rodičov odôvodnil len vyšším príjmom otca. Zo znenia § 62 ods. 6 zákona o rodine vyplýva jedna podmienka určenia výživného pri zverení maloletého do striedavej osobnej starostlivosti a tou je dĺžka striedavej starostlivosti každého rodiča, pričom v tomto prípade je dĺžka osobnej starostlivosti každého rodiča rovnaká. Do úvahy preto prichádzala možnosť rozhodnúť tak, že výživné určené nebude. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa povinnosti ustálené v § 220 ods. 2 CSP. Nevyplýva, akým spôsobom prvoinštančný súd vyhodnotil odôvodnené potreby maloletého pri určení povinnosti otca prispievať na jeho výživu sumou 100 Eur, pričom samotný odkaz na zabezpečenie rovnakej životnej úrovne syna u oboch rodičov bez vykonaného dôkazu obstať nemôže. Výrok o povinnosti prispievať na výživu vyznel pre odvolateľa prekvapujúco. V nadväznosti na rozsudok Okresného súdu v Rimavskej Sobote vyčíta napadnutému rozsudku to, že napriek zmene výroku II. nedošlo k zmene rozhodnutia o tom, kto bude maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie tak, že obaja rodičia budú maloletého K. zastupovať a spravovať jeho majetok spoločne a vo výroku o výške výživného tak, že súd výživné rodičom neurčuje.

4. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu Úrad práce sociálnych vecí a rodiny I. T., odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálno-právnej ochrany detí a sociálnej kurately, ako opatrovník maloletého uviedol, že pri dokazovaní a vyhlásení rozsudku súd prvej inštancie plne rešpektoval práva rodičov, ako aj záujem maloletého. K súdom určenému výživnému vo výške 100 Eur mesačne uviedol, že zodpovedá možnostiam a schopnostiam otca maloletého, nakoľko maloletý má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a počas pojednávania nebolo preukázané, že by výživné stanovené súdom ohrozovalo existenciu otca.

5. Matka maloletého vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasí s tvrdením otca maloletého, že jej požiadavka na platenie výživného pre maloletého K. vyplýva z jej zisťných záujmov. Rovnako ako bývalému manželovi, tak aj jej, ide v prvom rade o ochranu záujmov maloletého a zabezpečenie vhodných podmienok pre

jeho starostlivosť a všestranný rozvoj primeraný veku a záujmom dieťaťa. Poukazuje na skutočnosť, že odkedy sa maloletý K. začal dlhodobjšie zdržiavať v domácnosti otca, prestal bývalý manžel počnúc mesiacom máj prispievať na výživu maloletého tak, ako to bolo určené rozsudkom okresného súdu zo dňa 23. 08. 2016. Nesúhlasí s tvrdením, že všetky náklady na potreby maloletého uhradil výlučne otec. Ako príklad uviedla zimnú dovolenku, ktorú maloletý strávil s otcom, kde všetko potrebné zimné oblečenie na lyžovačku maloletému zabezpečila ona na vlastné náklady. Rovnako iné náklady ako poplatky v škole, úhrada školských výletov vrátane vreckového platí matka. Rozdiel v príjmoch rodičov bol preukázaný a je nespochybniteľný. Pokiaľ ide o ostatné majetkové pomery poukazuje na skutočnosť, že od rozvodu manželstva bývalý manžel odmieta uzatvoriť dohodu o vypořádání BSM, čím istým spôsobom „zadržuje“ majetok a odmieta bývalú manželku vyplatiť potenciálnym podielom na nehnuteľnom a hnutelnom majetku, čím ju dostáva vo veľmi nepriaznivej majetkovej (finančnej) situácie. Okrem spoločného rodinného domu s pozemkom a zopár hnutelných vecí nevlastní žiadny iný majetok, rodinný dom opustila v decembri 2015 aj s dvoma deťmi a odvtedy tento užíva bývalý manžel. Ten zároveň zdôrazňuje, že od jej zákonného podielu po uplynutí 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia o rozvode odpočíta všetky náklady, ktoré po rozvode vynaložil na jej podiel (splátky hypotéky, náklady na režiú a údržbu domu), čím ju evidentne ukracuje na jej majetkových právach. Táto skutočnosť zhoršuje jej postavenie voči otcovi maloletého a preto bola nútená požiadať o výživné. Nesúhlasí s tvrdením otca, že uhradza všetky náklady počas 9 mesiacov, ktoré maloletý odmieta bývať s matkou v jednej domácnosti. Počas tohto obdobia maloletému K. uhradza matka účty za telefón, poplatky v škole a úhradu školských výletov. Poukazuje na opakované prípady, že v čase, ktorý maloletý trávil u otca, v nedeľu v skorých ranných hodinách kontaktoval staršieho brata R. alebo matku s požiadavkou, aby mu prichystala raňajky, ktoré si zoberie na O.B., keďže sa maloletý venuje X.. Otec nebol schopný privstať si a raňajky mu pripraviť. Uvádza, že synovi nikdy neodmietla pomoc a napriek všetkému sa mu snaží zabezpečiť maximálny komfort. Uvádzaný incident zo dňa 10. 09. 2017 označuje za scestný a vytrhnutý z kontextu celej situácie. Poukazuje na to, že z časového hľadiska nemohla pre maloletého zabezpečiť požadovaný štandard, išlo o neplánovanú situáciu, keď celý víkend mal maloletý tráviť s otcom. Na ďalší deň, keď mal ísť do školy, mu bolo potrebné zabezpečiť viac ako suchú stravu, pretože sa maloletý nestravuje v školských zariadeniach. Nebol to jediný prípad, kedy otec maloletého bez dostatočného časového predstihu maloletého nechal u matky, ktorá nemala možnosť sa na túto situáciu riadne pripraviť. Pokiaľ ide o uvádzané výlety, tieto si ona zo svojich príjmov dovolí nemôže, rovnako si nemôže naplánovať s maloletým zahraničné a domáce lyžovačky. Neznamená to však, že nemá záujem tráviť s maloletým synom čas. Mala záujem a aj zorganizovala dovolenku v A., kde chceli vziať maloletého K. aj so starším synom, ktorý však odmietol tejto spoločnej dovolenky sa zúčastniť napriek tomu, že matka vyvinula maximálne úsilie na to, aby spolu trávili čas počas letných prázdnin. Starší syn R. žije v spoločnej domácnosti s matkou, začal študovať na K. Z. C. Q. v P., s čím sú spojené nemalé náklady. Aj keď staršiemu synovi otec prispieva výživným sumou 250 Eur mesačne, táto suma predstavuje iba časť jeho nevyhnutných mesačných nákladov, zvyšnú časť peňažných prostriedkov hradí matka. Výživné na maloletého nepožaduje zo zisťovaných dôvodov, je v záujme poskytnúť deťom komplexnú starostlivosť a čo najlepšie podmienky pre ich osobný rozvoj. Zo svojho príjmu po odpočítaní všetkých nevyhnutných nákladov jej ostane podstatne nižšia suma ako bývalému manželovi, a preto svoj nárok na určenie vyživovacej povinnosti na maloletého K. považuje za opodstatnený. Napadnutý rozsudok vo výroku II. navrhuje ako vecne správny potvrdiť.

6. V reakcii na podané vyjadrenie otec maloletého označil tvrdenia matky o zabezpečení oblečenia výhradne z jej zdrojov za nepravdivé a zavádzajúce. Poukazuje na skutočnosť, že maloletý od matky odišiel už 23. 12. 2016 a až do septembra 2017 strávil s matkou len dva spoločné víkendy, keď bol otec odcestovaný v zahraničí. Počas celého pobytu v spoločnej domácnosti s otcom maloletý chodil k matke len v najnevyhnutnejších prípadoch, počas služobných ciest otca, celkovo to bolo maximálne 10 nocí. Nikdy syna k bývalej manželke neodkladal. Počas tohto obdobia matka maloletého ani raz nekontaktovala, neprejavila záujem tráviť s ním voľný čas. Všetky denné aktivity maloletého aj počas letných mesiacov zabezpečoval výlučne otec. Rovnako matka nejavila záujem ani o prospech dieťaťa v škole, pretože syn v čase, keď sa presťahoval k otcovi, mal prospech zhoršený. Na základe vlastnej iniciatívy zabezpečil synovi doučovanie, neskôr ho prehovoril na navštevovanie K. ambulancie z dôvodu, že má zanedbanú I. L.. Dôvodom odchodu syna zo spoločnej domácnosti má byť súčasný partner matky, ktorého maloletý neakceptuje. Tohto maloletý neosočuje, ale matka stratila jeho dôveru, keď mu niekoľkokrát nepovedala pravdu. Vyjadrenia matky o dôvodnosti prispievať na výživu maloletého pre jej údajné zvýšené náklady na staršieho R. považuje za účelové. Tomuto pred nástupom na vysokú školu zabezpečil nadštandardné bývanie v trojizbovom byte v centre P. za veľmi rozumnú cenu, ktorú

odmietol s odôvodnením, že chce bývať v byte, kde boli jeho priatelia. Aktuálne však už býva v byte, ktorý mu zabezpečil otec pred nástupom do školy a jeho mesačný náklad sa tak znížil o viac ako 100 Eur. Staršiemu synovi prispieva mesačne sumou 250 Eur mesačne už od jeho štúdia na strednej škole, keď žil v spoločnej domácnosti s matkou. Celé výživné odovzdával starší R. matke, pritom jeho reálne náklady boli oveľa nižšie ako poskytnuté výživné. Napriek tomu si nemohol vytvoriť žiadnu finančnú rezervu. Obom synom platí okrem výživného poistenie (staršiemu 16 Eur, mladšiemu 33 Eur mesačne). Rovnako staršiemu synovi zabezpečuje plnú podporu a pomoc pri štúdiu aj pri jeho aktivitách, berie ho na dovolenky a výlety. So synom komunikuje priamo, nie cez bývalú manželku, a keď to potrebuje, zavezie ho napr. do P., príp. mu prenesie veci. Ani sám, ani so synmi nechodí na drahé dovolenky, žije v štandardných pomeroch. Má záujem aktívne tráviť čas s maloletým, poznať jeho problémy, snaží sa ho podporovať a povzbudzovať i v učení a viesť ho k športu, učí ho tiež technickým zručnostiam. Kontinuálne mu obnovuje jeho športovú výstroj. Otec nikdy nečakal a nežiadal, aby maloletého matka brala na dovolenky, jej postoje však dokazujú, že poskytované výživné nemôže a ani neslúži pre potreby maloletého. Tiež nesúhlasí s vyjadrením matky o údajnej nevoľi bývalého manžela dohodnúť sa na vyporiadaní BSM po rozvoде, tieto označil za účelové a nesúhlasí s tým, že ju dostáva do nepriaznivej situácie. Nikdy nespochybnil podiel bývalej manželky na majetku nadobudnutom počas manželstva. Doposiaľ však nepredložila žiadny návrh na vysporiadanie majetku. Spoločná nehnuteľnosť je pritom zaťažená hypotékou, ktorá v čase, keď manželka opustila spoločnú domácnosť, bola vo výške približne 43 000 Eur, mesačné splátky 477 Eur uhrádza výlučne sám, maloletý žije uňho v predmetnom rodinnom dome. Všetky základné potreby je nesporne matka maloletému schopná zabezpečiť aj bez toho, aby otec uhrádzal výživné a tým jej dodatočne prispieval, sama má stabilné zamestnanie, žije v partnerskom vzťahu a nežije vo finančnej núdzi, ani tiesni.

7. Nesúhlasí s vyjadrením kolízneho opatrovníka a rozporuje jeho tvrdenie, že súd prvej inštancie vyniesol rozsudok po dôkladnom dokazovaní. Ani v pôvodnom konaní o rozvod manželstva a už vôbec nie v konaní o zmene starostlivosti nebolo potrebné dokazovanie vykonané, súd len odkázal na možnosti a schopnosti otca a právo syna podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“) preskúmal vec v súlade s ustanovením § 65, § 66, § 67 zákona č. 161/2015 Z. z. - Civilného mimosporovného poriadku (ďalej „CMP“) bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario. Napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 10P/4/2016 - 149 z 23. 08. 2016 bolo rozvedené manželstvo E. X. a S. L. X., maloletý K. bol zverený do osobnej starostlivosti matky s tým, že táto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého výživným vo výške 175 Eur mesačne a ďalej bol upravený styk otca s maloletým. Zo spisu Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 10P/4/2016, odvolací súd zistil, že prítomní účastníci ako aj prítomní kolízny opatrovník maloletého sa vzdali práva podať odvolanie proti uvedenému rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. 09. 2016. Zo spisu je ďalej zistené, že návrh na rozvod manželstva podala navrhovateľka (matka maloletého), právny zástupca otca na pojednávaní uviedol, že navrhujú zveriť dieťa do starostlivosti matky s tým, aby bol upravený styk otca s maloletým, hoci pôvodne vo vyjadrení k návrhu na rozvod manželstva navrhoval striedavú osobnú starostlivosť o maloletého K.. V súdnej veci otec maloletého podal dňa 16. 05. 2017 návrh na zmenu starostlivosti, tak, že maloletý bude zverený do jeho osobnej starostlivosti, v priebehu konania aj vzhľadom na želanie maloletého K. súhlasil otec maloletého s tým, aby bol maloletý zverený striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov tak, ako v konečnom dôsledku súd prvej inštancie aj rozhodol.

10. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie nerozhodol pri zmene rozhodnutia o osobnej starostlivosti o maloletého, kto bude spravovať jeho majetok a zastupovať maloletého, odvolací súd považuje túto námietku za dôvodnú, avšak zároveň upozorňuje, že nejde o takú závažnú chybu, pre ktorú by bol dôvod zrušovať napadnutý rozsudok a vracať vec súdu prvej inštancie, pretože vo veci starostlivosti súdu o maloletých ide o rozsudky (o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu), ktoré možno zmeniť, alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa menia pomery (§ 121 CMP). Ide teda o nenávrhové konanie a bude povinnosťou súdu prvej inštancie o tomto rozhodnúť tak, aby v naznačenom smere nedochádzalo k žiadnym pochybnostiam. (Odvolací súd nepristúpil k zmene

rozhodnutia, pretože výrok súdu prvej inštancie takúto úpravu neobsahoval, a preto nemal odvolací súd čo posudzovať.

11. Druhou podstatou odvolacou námietkou je otázka platenia výživného v prípade striedavej osobnej starostlivosti, pričom odvolateľ vytyka nedostatočné vykonanie dokazovania a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ako aj nesprávne právne posúdenie s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 6 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine.

12. Odvolací súd síce konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je stručné, nevysporadúva sa konkrétne s jednotlivými položkami, ktoré môžu predstavovať odôvodnené potreby maloletého, avšak nesúhlasí s tým, že by vykonané dokazovanie bolo pre rozhodnutie nedostatočné a že by rozhodnutie nespĺňalo náležitosti požadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Z obsahu spisu je zistené, že konajúca sudkyňa mala k dispozícii potvrdenie o príjme otca maloletého zo dňa 07. 07. 2017, ako aj odpis mzdového listu matky maloletého zo dňa 10. 07. 2017, z ktorých zistila výšku príjmu oboch rodičov tak, ako sa to uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku (tzn. u otca 2 800,64 Eur, u matky 723 Eur).

13. Ak je zjavné z obsahu zápisnice na pojednávaní matka maloletého žiadala o určenie výživného otcovi vzhľadom na rozdielnosť príjmov, kolízny opatrovník sa vyjadril tak, že suma 100 Eur mesačne na dorovnanie životnej úrovne maloletého aj u matky je adekvátna.

14. K tejto odvolacej námietky odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 62 ods. 6 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, podľa ktorého ak je maloleté dieťa zverené do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, súd pri určení výživného prihliadne na dĺžku striedavej osobnej starostlivosti každého rodiča, alebo súd môže rozhodnúť aj tak, že počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov výživné neurčuje.

15. Odvolací súd nepovažuje za správny výklad tohto ustanovenia tak, ako k nemu pristúpil otec maloletého, v zmysle ktorého jedinou podmienkou pre určenie výživného pri zverení maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti je rozdielna dĺžka striedavej starostlivosti. Už samotné znenie tohto ustanovenia takýto výklad vylučuje, zo znenia uvedeného ustanovenia je zrejmý opak a to, že súd rozhoduje o výživnom aj pri striedavej starostlivosti, pričom prihliadne pri určení výživného na dĺžku striedavej starostlivosti a ako možnosť sa uvádza, že počas trvania striedavej starostlivosti rodičov súd výživné neurčí. Takéto neurčenie výživného prichádza do úvahy v prípade, že obaja rodičia majú približne rovnaké pomery na oboch stranách a tiež dĺžka osobnej starostlivosti oboch rodičov je rovnaká. V tomto prípade však majetkové (finančné) pomery oboch rodičov sú rozdielne, pričom otec má niekoľkonásobne vyšší mesačný príjem ako matka. Práve z toho dôvodu, aby aj matka v čase, keď je maloletý v jej osobnej starostlivosti, mohla mu zabezpečiť rovnaké podmienky ako v čase, keď je u otca. Je správne, že súd prvej inštancie uložil otcovi maloletého povinnosť prispievať matke uvedeným výživným. Pokiaľ otec maloletého namieta, že za súčasného právneho stavu nie je možné priznať mesačné výživné vo vyššej výške ako sú preukázané náklady na dieťa, odvolací súd upozorňuje, že takýto výklad je nesprávny. Poukazuje na ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o rodine, podľa ktorého obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom zároveň dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, ako aj ustanovenia § 75 ods. 1 zákona o rodine, v zmysle ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Práve ustanovenia § 62 ods. 2 treba vykladať tak, že aj keď obaja rodičia majú zákonnú vyživovaciu povinnosť voči deťom (ods. 1 tohto ustanovenia), odvíja sa táto od ich individuálnych schopností, možností a majetkových pomerov. Pokiaľ sú teda takéto pomery jedného z rodičov priaznivejšie, je povinný prispievať na výživu dieťaťa vyššou sumou, tzn. podľa svojich možností, schopností a majetkových pomerov a zároveň treba mať na pamäti, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. V danom prípade je nepochybne mesačný príjem otca maloletého nadštandardný, matka má príjem nedosahujúci ani priemerný plat. Pokiaľ ide o potreby maloletého, aj tieto musia byť prispôsobené možnostiam rodičov. Pokiaľ sú možnosti rodičov (príp. jedného z rodičov) nadpriemerné a dieťa sa má podieľať na životnej úrovni rodičov, aj odôvodnené potreby dieťaťa budú hodnotené inak, ako je to v prípade, keď sú pomery rodičov priemerné, príp. aj podpriemerné. V takom prípade súd musí naozaj zvažovať aj jednotlivé položky, ktoré uzná za odôvodnené pri určení výšky výživného. Naopak, pokiaľ je finančná situácia (najmä povinného) rodiča priaznivá, môže súd pristúpiť aj k tvorbe úspor maloletého. V danom prípade však správne rozhodol súd prvej inštancie, keď určil otcovi vyživovaciu povinnosť práve s prihliadnutím na značne nerovnomerný príjem každého z rodičov. Pokiaľ ide o určenú výšku 100 Eur, považuje odvolací súd zhodne so súdom

prvej inštancie takúto sumu za primeranú na to, aby aj matka mohla maloletému v čase, keď je dieťa v jej starostlivosti poskytnúť aspoň porovnateľnú životnú úroveň, akú mu môže poskytnúť otec. Samotný otec poukazuje na to, čo všetko malému poskytol, aké výlety s ním absolvoval a aké zážitky preňho plánuje a určite nemožno mať za správne a vhodné, aby dieťa starostlivosť svojich rodičov voči svojej osobe hodnotilo cez možnosti, ktoré mu môže jeden alebo druhý rodič poskytnúť vzhľadom na svoje zárobkové možnosti.

16. Odvolací súd v zmysle uvedeného uzatvára, že pokiaľ ide o rozhodnutie o určení vyživovacej povinnosti otca vo výške 100 Eur mesačne, ktoré je otec povinný prispievať maloletému na obdobie, ktoré maloletý trávi u matky, je vecne správne a v súlade s príslušnými vyššie citovanými ustanoveniami zákona o rodine (§ 62 ods. 1, 2, 6, § 75 ods. 1).

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pokiaľ ide o chýbajúce rozhodnutie o tom, kto a v akom rozsahu bude dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, o tomto dodatočne rozhodne súd prvej inštancie, či už z vlastnej iniciatívy alebo na návrh niektorého z rodičov (príp. kolízneho opatrovníka). O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval vzhľadom na ustanovenie § 57 CMP (podľa ktorého o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh).

18. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).